

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

หลวงปู่มี โคราซ

(ชาวอำเภอสูงเนิน จ.นครราชสีมา มานิมนตร์รับผ้าป่าช่วยชาติ) อยู่ที่สูงเนิน รู้จักท่านอาจารย์มีไหม (รู้จักครับ) โห ท่านเมตตาเรามากนะ ท่านอาจารย์มีนะ เราชักเราเคารพท่านมาก นั่นละท่านเข้าในชั้นเพชรน้ำหนึ่งนะ เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มีนั่น (หลวงปู่เสาร์ด้วยครับ) เออ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มีนั่น เราเคยไปกราบนมัสการท่าน โอ้ย ท่านดีใจ เมตตามากมาย ท่านมหาตน์ตั้นมายังไง คึกคักเลยเหมือนอายุยังหนุ่มเลยนะ เราชักว่าครูบาอาจารย์อยู่ที่ไหนก็มาที่นั่นแหละ พ่อแม่ญาติพี่น้องเราอยู่ที่ไหนเราก็ต้องไปหาพ่อแม่ญาติพี่น้องของเรา อันนี้ครูบาอาจารย์อยู่ที่นี้ก็ต้องมา เหนอ ๆ อู๊ย คึกคัก ๆ อยู่ในถ้ำนะ เราจำไม่ได้ว่าเป็นมวกเหล็กหรือเป็นอะไรหากเป็นถ้ำนั้น ท่านเคยไปพักอยู่เป็นประจำ

หลวงปู่มีเราเรียกครูจารย์ ๆ เลยแหละ เราไปพักกับท่านอยู่ที่สูงเนินก็ไป (วัดป่าสูงเนิน) นั่นแล้ว พักวัดป่าสูงเนินเราก็ไป ท่านอยู่ถ้ำมวกเหล็กหรืออะไรเราจำไม่ได้ แต่ว่าถ้ำนั้น ท่านมาอยู่เป็นประจำ เราไปเราก็บุกเข้าไปหาเลย อู๊ย ท่านดีใจเมตตาจริง ๆ หือ ท่านมหามาได้ยังไง โอ้ ครูบาอาจารย์อยู่ไหนมาได้ทั้งนั้นแหละ รู้สึกท่านเมตตาจริง ๆ นะ เป็นพิเศษเลย คึกคัก ้วยท่านแก่ ๆ โอ้ย กิริยาท่าทางไม่แก่เลย คึกคัก ๆ ก็นาน ๆ จะเจอกันทีหนึ่ง เรากับท่านเจอกันมาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสืออยู่นั้นนะ ท่านก็เรียนหนังสือ คู่กันสนิทสนมกันกับท่านมาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ พอเรียนแล้วก็ออกปฏิบัติ พอหลังจากนั้นก็มาพบกับท่านเรื่อย ๆ

เพราะการที่เคยพบกันอยู่เสมอ ๆ เรานาน ๆ ทีหนึ่งคราวนี้ที่ไปหาท่าน บุกเข้าไปในป่า ท่านถึงยิ่งเมตตาดีใจมาก อู๊ย เราไม่ได้พบกันเลย คุยกันนานนะ นี่ละลูกศิษย์หลวงปู่มี หลวงปู่เสาร์ องค์กรนี้องค์หนึ่ง ที่ท่านเล่าให้ฟังเราจำได้หมดนั่นแหละ องค์ไหนชื่อว่ายังงัยสมัยนั้นนะ เวลานี้ท่านก็ล่องลับไปหมด แม้แต่พ่อแม่ครูจารย์มีนั่นเรายังล่องลับไป ท่านบอกลูกศิษย์ของท่านฝ่ายมหานิกายที่ท่านบอกเองไม่ให้ญาติติ อาจารย์มีนี่ท่านห้ามไม่ให้ญาติติ ท่านพูดเองนี่ เมื่อท่านพูดเองแล้วแมนยาร์้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ท่านพูดด้วยความเมตตาสงสารมากนะ

อาจารย์ทองรัตน์ อาจารย์กีนรี อาจารย์มี เท่าที่เราจำชื่อได้นะ แล้วอาจารย์ไหนบ้าง ท่านเล่าไปหมดนั่นแหละแต่เราจำไม่ได้ ท่านแนะนำสั่งสอนตลอดมา ท่านก็เลยกระจายออกมากว่า เมื่อไม่让您เหล่านี้ญาติติแล้ว เพื่อนฝูงก็ได้มาก ทำประโยชน์ได้มากมายก่ายกอง ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านเห็นประโยชน์ส่วนรวม ท่านพูดจึ๊ลงอย่างหนัก

ๆ ประสาชื่อ ตั้งแต่ไก่มีก็มี มหาพุทธอะไรธรรมยุตมหานิกายวะ ท่านว่าอย่างนี้ละ ตั้งแต่ไก่มีก็มีชื่อนี้ละ ตั้งไว้อย่างนั้นแหละ ความที่ถูกต้องโดยอรรถโดยธรรมนี้ อยู่ไหนๆ เข้ากันได้สนิทเลยท่านว่า เพราะฉะนั้นจึงไม่ยอมให้ท่านเหล่านี้ญัตติ

เพราะธรรมดาโลกเราต้องถือสมมุติ คณะนั้นคณ่นี้ เมื่อท่านเหล่านี้มาญัตติเสียแล้ว บรรดาเพื่อนฝูงที่เป็นสายเดียวกันก็จะเข้าหาลำบาก เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้ญัตติเพื่อจะเปิดทางให้บรรดาเพื่อนฝูงทั้งหลายเข้ามาแล้วได้เป็นประโยชน์อันกว้างขวาง ท่านว่าอย่างนั้น ก็เป็นจริง ๆ เห็นไหม สายอาจารย์ชากว่างขนาดไหน อาจารย์ชากก็เคยไปอยู่วัดหนองผือด้วยกันนี่ละ ตอนที่ท่านไปศึกษาอบรมเราก็อยู่ที่นั่น ถึงคู้กันมาตั้งแต่โน้นละกับอาจารย์ชานะ ที่นี้ท่านก็มา..อาจารย์ชาก ที่หนองป่าพงเราก็ไป ไปเวลาไหนเราไปพักหนองป่าพง เราไม่พักที่อื่นนะ ไปที่ไรเราไปพักหนองป่าพง วัดอาจารย์ชานั่นแหละ เป็นอย่างนั้นตลอดมา

ทางอุบลฯ ไปหมดแหละสายกรรมฐานอยู่ที่ไหน ๆ เราไปหมด จนกระทั่งถึงเขื่อนสิรินธรที่ไหน ๆ วัดป่าเป็นสายของหนองป่าพง เราไปพักหนองป่าพงแล้วก็ให้พระที่วัดหนองป่าพงพาไป สำนักไหน ๆ ไป ๆ พอแนะยังไรเราก็แนะ ๆ เพราะเราสงวนกรรมฐานมาก คือกรรมฐานนี้ละเราแน่ใจ จะเป็นผู้ทรงมรรคทรงผลแทนองค์ศาสดาและสาวกทั้งหลายเรื่อยมา ด้วยภาคปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เพราะฉะนั้นเราจึงสงวนมาก พระกรรมฐานอยู่ที่ไหนนี่คือกองแห่งธรรมจะอยู่ที่นี้ ธรรมจะออกเงยขึ้นที่นี้ เพราะฉะนั้นเราถึงไป ถ้าเป็นกรรมฐานอยู่ที่ไหน อย่างไรไปทางกรุงเทพก็เหมือนกัน อยู่ทางด้านตะวันออกทางเมืองชลก็เหมือนกัน เราไปเรื่อยนะ พอไปถึงกรุงเทพแล้วเราก็ไปเขาฉลาก แล้วก็แถวนั้น เขาเขียวเขาอะไร

พอเราบอกข่าวไป โทรศัพทไปบอกว่าเราจะไป ทางโน้นก็นัดแนะกันมารวม ๆ อยู่ที่วัดเขาฉลาก เราก็ไปให้โอวาทสั่งสอนที่ตรงนั้น เพราะขาดครูขาดอาจารย์ เหมือนลูกเต๋ามีหลายคนพ่อแม่ไม่มี โห้ย อะไรจะเป็นกองทุกขียิ่งกว่าลูกแตกกับพ่อแม่ใช้ไหมละ แดกกระสานชานเซ็นไปก็มี อันนี้เราก็ไป เวลาว่าง ๆ ไปเราก็จีเลย เทศน์ธรรมะล้วน ๆ ให้ฟังเลย ถ้าเป็นสำนักกรรมฐานอยู่ที่ไหนเราจะเข้าถึงทันทีเลย ไม่สนใจว่าธรรมยุตมหานิกาย เราไม่สนใจจริง ๆ นะ มันเรื่องชื่อเฉย ๆ ธรรมต่างหากว่ากัน อยู่คนเดียวก็ลองดูชื่ออย่างวัดป่าบ้านตาด ใครมาปฏิบัติขัดข้องหรือขัดขวางต่อหลักธรรมหลักวินัยเราไล่หนีทันที ถ้า เฮ้อ ๆ หนหนึ่งสองหนไม่ฟังนะ มากกว่านั้นไล่เลย อย่างหนึ่งไล่ทันทีก็มี หลายแบบนะ ควรจะไล่ทันที-ไล่ทันที ควรจะ เฮ้อ ๆ ขู่เสียก่อนก็มี มันหลายแบบ

ตั้งแต่วัดเดียวกันชื่อเดียวกันธรรมยุตเดียวกันก็ตาม เราไม่ได้เอาอันนั้น เราเอาหลักธรรมวินัยเป็นตัวตั้งใช้ใหม่ ทีนี้เมื่อธรรมวินัยตั้งอยู่ที่ไหน ๆ เข้ากันได้หมด นั้นเราเอาตรงนั้น พูดถึงอาจารย์มี เรารักเราเคารพท่านมากนะ ตั้งแต่เรียนหนังสือ โอ๊ย ท่านเป็นพระที่สุ่มละเอียดมาก สมชื่อสมนามว่าเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นจริง ๆ แต่ก่อนเรายังไม่เคยไปเห็นหลวงปู่มั่น ท่านไปเห็นมาก่อนแล้ว อยู่มาก่อนแล้ว ทีนี้พอไปอยู่กับหลวงปู่มั่นกลับมาแล้วจึงได้เข้ามาหาท่าน คราวนี้ยิ่งสนิทกันใหญ่โตเลยทียวนะ เรียกว่าลูกพ่อแม่เดียวกันไปเลยทีเดียว กลมกลืนทันทีเลยนะ ท่านก็ เหนอ ท่านมหาหมาเหรอ คึกคักเลย ทั้ง ๆ ที่แก่ ๆ นะ คึกคักด้วยกัน มาได้ยังไง โห้ย ครูบาอาจารย์อยู่ที่ไหนมาได้ทั้งนั้นแหละ

(ตอนที่ละสังขารอายุ ๗๖ ปี ๑๔ ครั้ง) ปี ๑๔ เราไม่ได้ไปงานศพท่าน ตอนนั้นเรามีอะไรนั้นแหละที่ไปไม่ได้ ที่ไหนก็เหมือนกัน เช่นอย่างศพอาจารย์ใช้อยู่ที่เขาจลาภก็เหมือนกัน อันนั้นจะมานิมนต์มาวันเดียวกันอีกแหละ ทางนี้ก็รับนิมนต์เขาแล้วจะไปเทศน์ที่วัดถ้ำผาปู อาจารย์สีธอน อันนั้นก็วันเดียวกัน ตกกลางก็อย่างนี้แหละ รับนิมนต์ทางนี้ก่อน เลยตกลงก็ต้องไปทางนี้ ถ้ารับทางโน้นก่อนทางโน้นต้องมีความหมายทันที อันนี้ปิดทันทีเลย คือก่อนหลังนั้นละ

นี่พูดถึงเรื่องอาจารย์มี โอ๊ย เราดีใจจะพูดถึงเรื่องอาจารย์มี สูงเนินเราเคยไปพักแล้วนี่ ไปพักกับท่านนั้นแหละ ถ้าไม่มีท่านอาจจะไม่ได้พักก็ได้ เพราะท่านเป็นแม่เหล็กใหญ่อยู่นั้น พอทราบที่ท่านอยู่ที่นั่นก็รีบเข้าหาเลย พักกับท่าน นั้นอย่างนั้นแล้ว โอ๊ย ท่านเมตตาดีมากจริง ๆ กับหลวงตานะ รู้สึกเมตตาดีมากจริง ๆ เหมือนหนึ่งว่าเป็นกรณีพิเศษนะ มาเห็นบอกพระเถร นี่ท่านมหาบัวนะ ลูกศิษย์ผู้โปรดท่านอาจารย์มั่น อู๊ยอย่าพูดอย่างนั้นเถอะ ขอพูดบ้างเถอะนาน ๆ ได้พบกันท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านว่าลูกศิษย์ผู้โปรดหลวงปู่มั่นท่านว่างั้นนะ อู๊ย อย่าพูดอย่างนั้น ขอให้พูดบ้างเถอะมันไม่ได้พูดสักทีท่านว่า แล้วท่านก็พูดเอาอย่างเต็มปากของท่านเลย เราก็อ่หมดท่า ท่านก็พูดกับพระกับเถรนั้นละ คุยกัน ไซ้ สนุกสนาน

ที่ท่านพักอยู่สูงเนินก็ดี วัดป่า ท่านอยู่วัดป่าของท่าน เรารักเราเคารพท่านมากจริง ๆ นะ เรียกท่านเรียกว่าครูจารย์เลยแหละ คือมันติดปากมาแต่ตั้งเดิม เรียกแต่ครูจารย์ ๆ สนิทติดปาก ไปหาท่าน ท่านอยู่ในเขานะ ท่านแก่ ๆ อย่างนั้น อู๊ย คึกคัก ๆ คุยกันตั้งนานกว่าจะได้กลับเพราะไม่ได้ค้าง เราไปเราทราบว่าท่านอยู่ที่นั่นเราก็อ่เข้าแวะเลย เข้าไปหาท่าน เสร็จเรียบร้อยแล้วเราถึงออกมาแล้วก็ไปกรุงเทพฯ เป็นอย่างนั้นละ ท่านอยู่ที่ไหนเราไปหา อยู่ที่สูงเนินเราก็อ่ตั้งไปพักกับท่านเลย มาจากกรุงเทพฯ ก็เข้าไปพัก

กับท่าน ไม่ได้มากน้อยก็เอา นาน ๆ ได้พบท่านที่หนึ่งได้กราบท่านพอแล้ว เพราะฉะนั้นวัดสูงเนินถึงได้ไปพักที่นั่น

(ท่านเคยไปพักทางเชียงใหม่ด้วยครับ) ทางเชียงใหม่เราก็ไปมากแต่จำไม่ได้ว่าไปที่ไหนต่อที่ไหนบ้าง ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่เชียงใหม่เราก็ชอบแขก เพราะนิสัยเรากับกรรมฐานนี้มันเป็นแต่ไหนแต่ไรมา เรียนก็เรียนเพื่อจะออกปฏิบัติอย่างเดียว เราไม่ได้เรียนเพื่ออื่น เรียนเพื่อปฏิบัติ เพราะฉะนั้นพอว่างเมื่อไรก็ไปจึงเข้าหาสำนักกรรมฐาน วัดไหนอยู่แถวนั้นเราไปหมดนั่นแหละ ไปภาวนา พอถึงเวลาโรงเรียนจะเปิดเราก็มาเข้าโรงเรียนเสีย พอว่างเมื่อไรก็ไปเลยไปแต่วัดกรรมฐาน เพราะฉะนั้นเชียงใหม่จึงไปหลายแห่งนะ ไปสำนักนั้นสำนักนี้ ส่วนมากก็มีแต่สำนักลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทั้งนั้น

แต่ที่เราไปนั้นเป็นเวลาที่พอดีกับท่านจะมาอุดรเสีย คือเราไปถึงไม่กี่วันท่านก็ออกมาจากภูเขามาพักที่วัดเจติยหลวง จากนั้นท่านก็กลับมาอุดร เราก็อยู่ที่นั่น ที่นี้เราก็เที่ยวตอนที่หลังจากท่านมาแล้ว เที่ยวชอบแขกไปสำนักนั้นสำนักนี้ จึงได้เห็นหลายแห่ง ที่จังหวัดเชียงใหม่ได้เห็นหลายแห่งเหมือนกัน โคราชนี้หลวงตาก้อยู่ได้ ๕ ปีนะ อยู่โคราชได้ ๕ ปี อยู่จักราชปีหนึ่ง ทำช่างปีหนึ่ง แล้วก็วัดสุทธจินดาในโคราชเองสองปี วัดศาลาทองปีหนึ่ง ส่วนวัดป่าแถวนั้นไปหมดนั่นแหละ ขึ้นชื่อว่าวัดป่าอยู่ที่ไหนหลวงตานี้ต้องถึงหมดเลย มันเป็นอย่างนั้นนิสัยกรรมฐานมีอยู่เป็นประจำตลอดเลยนะ รักกรรมฐานมาก

นี่ที่ได้กับพวกปริยัติได้เต็มปากเต็มคอก็คือเราก็เป็นปริยัตินั่นซิ แต่เขาไม่รู้จักความหนักแน่นของเราว่าหนักไปทางไหน เรียนปริยัติเป็นเพียงทางผ่านของเราเท่านั้นที่จะอยู่จะกินจะพึ่งเป็นพึ่งตายจริง ๆ คือภาคปฏิบัติใช้ไหม จิตเราอยู่ภาคปฏิบัติ เวลาเราไปเรียนหนังสือก็เป็นลิงเป็นค่างกับเขาไป ไครมาตำหนักกรรมฐานไม่ได้นะ มาตำหนักกรรมฐานนี้ได้ใส่กันเลยกับเรา ที่นี้เขาจะว่าอะไร แขนซ้ายแขนขวาตีกัน ใครจะแพ้ใครจะชนะก็แขนซ้ายแขนขวาใช้ไหม มันปริยัติด้วยกัน มันลิงด้วยกันเถียงกัน ก็ไม่มีใครผิดใครถูกแหละมันพวกปริยัติด้วยกัน ตอนนั้นเรียนหนังสืออยู่นี่

ใครมาพูดตำหนักกรรมฐานไม่ได้นะ ตำหนักไม่มีเหตุมีผลนี้ใส่ทันทีเลย ฟัดกันเลย เทียว ที่นี้จะมาว่าเรา เราก็ลิงเหมือนกัน แขนซ้ายแขนขวานี้ ถ้าหนึ่งเป็นฝ่ายกรรมฐานเป็นฝ่ายปริยัติมันทะเลาะกันได้ใช้ไหม มันเหมือนคนละก๊กไป อันนี้มันพวกปริยัติด้วยกัน เขาไม่รู้จักความหนักแน่นของเราไปทางไหน เขาไม่รู้ซิ เราเรียนหนังสือเวลาเขาพูดถึงเรื่องตำหนักกรรมฐานอะไรขึ้นมา มันถึงใส่กันเปรี้ยงเลย ชัดกันเลย ๆ ส่วนมากสู้เราไม่ได้นะ คือสำคัญ ๆ เราถึงโต้ ถ้าเขาพูดอะไร ๆ เราก็ฟังไป ๆ ถ้าอันไหนมันขัดต่ออรรถต่อธรรม เอากันตรงนั้นละ เพราะแขนซ้ายแขนขวามันตีกันได้ถนัด พวกลิงต่อลิงกัดกัน

เราไปไหนเป็นอย่างนั้น เรียนหนังสือก็เรียนแต่จิตใจไม่ได้อยู่ที่เรียน มันอยู่ที่ภาคปฏิบัติ พอหยุดแล้วก็ออกเลยทันทีจนกระทั่งปานนี้ละ

จดหมายนี้เอาให้พระไปพิจารณากันเสียก่อน แล้วจะตอบรับไปที่นี้หรือที่ไหน (ที่โรงพิมพ์ก็ได้ครับ) เออ เอาสองแห่งนี้ อันนี้ให้เอาไปพิจารณากันเสียก่อน กว่าจะถึงมิถุนาอีกย้งนาน อาจจะเป็นช่วงที่เราไปกรุงเทพ เพราะตั้งแต่เดือนมิถุนากลางเดือนไปแล้ว อาจจะได้ลงกรุงเทพ พอจวนเข้าพรรษาก็กลับมาพอดี ช่วงนี้จะได้ไปกรุงเทพอีกครั้งหนึ่ง เกี่ยวกับชาติบ้านเมืองนี้แหละไม่ใช่อะไร ก็คิดว่านี่ยังเวลานานอยู่ วันที่ ๒๔ มิถุนา (จะได้มีโอกาสไปเตรียมงานก่อนไว้ก็ดีครับหลวงตา) เตรียมไว้เลยก็ได้ คงเป็นช่วงนั้น เพราะงานเรามากมายน่าจะมาก ไม่นานจะทราบ นี่ก็ฟังวันที่ ๑๖ วันนี้ พฤษภา (ไม่ได้วันที่ ๒๔ ก็ขอแต่เป็นวันอาทิตย์ก็แล้วกันครับ เพราะโรงงานมากมีคนเป็นหมื่น) คงจะเป็นวันนี้แหละ ไว้ให้เราพิจารณาเสียก่อนเพราะงานมันเกี่ยวข้องกันไปหมด ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ก็ต้องลงจุดนี้ละ ถ้าจำเป็นถึงจะผ่านอันนี้ไปได้ ถ้าไม่จำเป็นผ่านไม่ได้ ก็ต้องเป็นอันนี้อันดับหนึ่งในช่วงเดือนนี้นะ

สรุปทองคำ ดอลลาร์ วันที่ ๑๕ พฤษภา ๔๔ ทองคำได้ ๒ กิโล ๑๘ บาท ๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๘๑ ดอลลาร์ ได้เยอะนะเมื่อวาน ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงเวลานี้ ๔ พันกิโล ตายตัวเลยขาดไม่ได้ พี่น้องทั้งหลายจำไว้อย่างถึงใจทุกคน ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงไว้แล้วเวลานี้ ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลังจากที่มอบเรียบร้อยแล้วนั้นแต่ยังไม่ได้หลอม เวลานี้มีจำนวน ๔๐๕ กิโล ๕๕ บาท ๑๖ สตางค์ จำนวนทองคำนี้ปกติตั้งแต่ ๔๐๐ ขึ้นไปแล้วก็จะหลอมทีหนึ่ง ๆ นี่ก็เริ่ม ๔๐๐ กว่าแล้ว บางทีเราไปกรุงเทพคราวต่อไปนี้อาจจะได้หลอมก็ได้ แล้วแต่โอกาสนะ น้ำมันเข้าชั้นจะหลอมได้แล้ว ๔๐๕ กิโลแล้ว

รวมทองคำทั้งหมด ทั้งที่ฝากแล้วและยังไม่ได้หลอมเป็น ๒,๔๖๘ กิโล ยังขาดทองคำอีก ๑,๕๓๒ กิโลจะครบจำนวน ๔ พันกิโล นี่ได้ประกาศแทบทุกวัน ๔ พันกิโลนี้ตายตัวเลยไม่ให้ขาดแม้สตางค์หนึ่ง คือใน ๔ พันกิโลนี้จะไปหาเงินเอาตรงนั้นเงินเอาตรงนี้ ไม่ว่าเงินแข็งเงินชานเงินที่ไหนพอเงินคอกก็จะเงิน ได้ทองคำมาให้เต็มสมมุติว่าขาดอยู่หนึ่งสตางค์ ทองคำขาด ๔ พันกิโลหนึ่งสตางค์ หนึ่งสตางค์นี่ระวังให้ดีนะ คอใครระวังให้ดีนะ ตัวนี้ตัวจะเป็นภัยมาก เงินได้หมดนะ เงินแข็งเงินชานเงินคอกเงินตัดไปหมดเลย ได้มาหนึ่งสตางค์มาเต็ม ๔ พันกิโลแล้วพอ คอใครขาดเราไม่สนใจไปต่อเอาที่แล้วกัน

นี่เป็นหมัดเด็ดของผู้นำของพี่น้องทั้งหลายในชาวไทยเรา นะ อันนี้หมายถึงว่าทองคำ ๔ พันกิโลนี้เราวมกันทั้งหมด อย่างน้อยในชาติไทยของเราทั้งหมดให้ได้ ๔

พันกิโล นี่เป็นอวัยวะทุกส่วนๆ รวมกันเป็นแข่งเป็นขาอะไร แล้วก็มารวมเป็นอวัยวะเป็น ๔ พันกิโล ที่นี้อีก ๘๐๖ ล้านบาทสดนั้น เราจะเอาเข้าซื้อทองคำ จะได้ทองคำมากน้อยเพียงไรนี่จะมาต่อยอดนะ คืออวัยวะเป็นของพี่น้องชาวไทยทั้งหมด ที่นี้ต่อยอดก็เอาหัวเอาแข้งเอาขาของพี่น้องชาวไทยนั้นแหละมาต่อ แต่ไม่ได้บอกว่าเอา คอขาดก็ไม่บอก จะเอาเฉพาะทองคำ จำนวนนี้ก็จะได้จาก ๘๐๖ ล้านบาท ถ้าคิดอย่างทุกวันนี้ก็ไม่ต่ำกว่า ๒ ตันนะ คิดว่าจะถึง ๒ ตัน อันนี้จะต่อยอด ให้พี่น้องทั้งหลายทราบก็แล้วกัน

เพราะว่าจำนวนนี้ยังงไรเราจะไม่ให้บกร่อง คือให้แหลมปัดเลย ยอดทองแหลมปัดอวัยวะของเราก็ตัดตัว ยอดทองเราก็ตัดแหลมปัดไม่มีที่ตำหนิ ถ้าใครมาตำหนิหลวงตา บัวจะออกหน้าทันทีเลย ตำหนิอะไรว่ามา ตำหนิบ๊อบว่าเอาหมับเลย ให้เอามาเพิ่มให้เรา ถ้าตำหนิบ๊อบเราจะคว่าเอามาเพิ่มทันที ให้เราไปหามาใส่ใหม่ไม่เอา เอาผู้ตำหนินั้นแหละเอาเลยทันที กรุณาเข้าใจตามนี้นะ นี่ก็ ๘๐๖ ล้านบาทเราได้ประกาศเรียบร้อยแล้ว คือรอแต่เวลาที่จะนำเงินจำนวนนี้ไปซื้อทองคำเท่านั้น แล้วรอเวลาก็มอบให้ลูกศิษย์พิจารณาเอง

คือทองคำอันนี้ กับเงินไทยกับเงินดอลลาร์นี่มันกำลังพืดเหวี่ยงกันขนาดไหนพอดี ที่จะเอาเงินนี้เข้าซื้อทองคำได้พอประมาณ ถ้าหากว่ามันจะลดมากนี้เราก็ต้องพิจารณาอีกทีหนึ่ง เดียวนี้มอบให้บรรดาลูกศิษย์พิจารณา เมื่อทางนี้เห็นพร้อมเมื่อไรจะเข้าแล้ว เงินเราพร้อมแล้วอยู่ในบัญชีถอนทันทีออกซื้อเลย เพียงแต่รอบรรดาลูกศิษย์ทางกรุงเทพฯ ถ้าทางนั้นพร้อมเมื่อไรให้บอก เงินจำนวน ๘๐๖ ล้านบาทจะไม่เป็นอื่นเราบอก เพราะเราประกาศเรียบร้อยแล้ว แม้เราตายแล้วก็ตามเงินจำนวนนี้จะไม่เป็นอื่นเหมือนกัน เท่ากับเรามีชีวิตอยู่ เงินจำนวนนี้จะปฏิบัติตามที่เราสั่งเสียไว้เรียบร้อยแล้ว เข้าคลังหลวงหมดคือซื้อทองคำเข้าหมดเลย

ส่วนที่เศษเหลือนั้นก็ดังที่เคยเรียนพี่น้องทั้งหลายทราบ เวลานี้เท่าที่เราพอจำได้บ้างก็ประมาณ ๕๐ ล้านบาทเพราะเราไม่ค่อยได้ดูบัญชี บัญชีก็อยู่กับเราแหละไม่มีใครไปถอนได้ มีเราคนเดียวเท่านั้นถอน เพราะฉะนั้นเราถึงแน่ใจว่ามีเท่าไรมันก็อยู่ในนั้นแหละว่างั้นเลย ใน ๘๕๐ ล้านบาทเรายังแยกส่วนแบ่งส่วนอยู่นะ แต่น้ำหนักมันจะมาอยู่ทองคำตลอดนะ ส่วน ๕๐ ล้านบาทเราจะออกช่วยชาติบ้านเมืองของเราสถานที่ต่างๆ ที่จำเป็นเช่น โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ราชการต่างๆ ไม่ว่าที่ไหนๆ เราจะแยกเงินจำนวน ๕๐ ล้านบาทออกไปช่วย ถ้าหากว่ามันมีมากเราจะหักเงินจำนวนนี้เข้ามาหาทองคำๆ เรื่อยๆ นะ อันนี้เป็นน้ำหนักมากอยู่ตลอดเวลา

แต่เราได้ประกาศแล้วตั้งแต่ต้นว่า สำหรับเงินสดนั้นทั้งหมดเราบอกอย่างนี้นะ ประกาศที่แรก คือเบื้องต้นจริงๆ เราบอกว่า ทองคำและดอลลาร์ทั้งหมดเราจะเอาเข้า

คลังหลวงให้หมดเลย ส่วนเงินสดนั้นทั้งหมดนี้เราจะออกช่วยพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ไทย ด้วยการก่อสร้างสงเคราะห์สงหา เช่น คนทุกข์คนจนสมควรที่จะได้รับการสงเคราะห์ ตลอดสถานสงเคราะห์ ที่ราชการต่างๆ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาลเหล่านี้ จะเอาเงินจำนวนนี้ออกช่วยเราว่าั้นนะ แต่ครั้นแล้วมันก็หักมา ๘๐๐ ล้านจนได้นั้นแหละเอาคืนมานั้นนะ ก็ยังเหลืออยู่เพียง ๕๐ ล้าน ห้าสิบล้านเราก็พูดไว้อย่างนั้นแหละ ถ้าควรจะแยกมานี้เมื่อไรเราจะแยกทันที เพราะน้ำหนักของเราอยู่ที่ทองคำมากกว่าอย่างอื่น อันนั้นก็ช่วยกันไปอย่างนั้น ช่วยกันไปถูกโลกกันไป แต่หลักใหญ่ของชาติไทยเราคืออะไร หัวใจของชาติคืออะไร ทองคำ นี่ละเราจึงหายใจมาลงจุดนี้ๆ อยู่ตลอด เอาละพี่น้องทั้งหลายทราบตามนี้นะ

เมื่อวานนี้ได้เกี่ยวกับทางโรงพยาบาลโนนสัง อันนั้นเขามาขอตักคลอด เราก็เลยให้เขามาตักที่หนองบัวซอ คืออันนี้ดูเหมือนเป็นตักคลอดด้วยกัน แล้วขนาดอะไรก็ให้เขามาตักนี้ คือตักนี้เราได้กำหนดให้เรียบร้อยตั้งแต่ต้น คือเบื้องต้นจริงๆ นั้นเขาทำแปลนมาเล็กเขาเกรงใจเรา เรามาดูแล้วแปลนนี้มันเล็กเราเลยขยายให้ใหม่ ถ้าขยายให้เต็มส่วนของมันเป็นตักใหญ่ ก็จะกลายเป็นเรื่องระดับจังหวัดไป อันนี้เพียงอำเภอเราเลยย่นลงมาเป็นระดับกลาง ให้เป็นแปลนระดับกลาง เพราะฉะนั้นจึงให้เขามาตักอันนี้ไปทางนั้นก็เป็นอันว่าให้ละ ทางโนนสัง

วันนี้ทางโรงพยาบาลเขาหยุดหรือเปล่านะ วันนี้เป็นวันพีชมงคล ถ้ามั่งนั้นแหละคือส่วนมากเราก็เอาของไปให้โรงพยาบาล อย่างเมื่อวานนี้ไปโนนสัง เมื่อวานขึ้นนี้ไปอากาศอำนวย นั้นสร้างตักใหญ่หลังหนึ่ง ๓๐ เตียงแล้วอุปกรณ์ให้หมดเลย เมื่อวานนี้ไปโนนสัง รับผิดชอบพิจารณาตักก็อย่างนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นเงินมันถึงไม่มี นี่ที่ว่าเงิน ๕๐ ล้าน นี่มันออกไปอย่างนี้แหละ ออกไปเรื่อยๆ อย่างนี้ เอาละที่นี้ให้พร..

ลูกศิษย์ แมวมันเดินผ่านที่กุฎิค่ะ ๓ ทุ่มครึ่งลูกเดินจงกรมอยู่

หลวงตา สีดำไหม

ลูกศิษย์ ชาวหลังดำเจ้าค่ะ

หลวงตา เออ ไซตัวนี้แหละ คือมันออกไปอยู่ข้างนอก แมวตัวนี้ฉลาดมากนะ กลางคืนเข้ามา มันปิ่นเข้ามาแล้วก็มากินสัตว์ที่นี้เสร็จแล้วออกไป เวลานี้กำลังทำสังกะสีตี

ลูกศิษย์ มันอยู่ข้างในค่ะ

หลวงตา มันอยู่ข้างในหรือ นั้นแล้วกลางคืนมันมาเที่ยวมันก็อยู่ข้างในซี เวลาออกจากนั้นมันไปอยู่ข้างนอก ใครเห็นไหมเดี๋ยวนี้มันอยู่ไหน ถ้าอยู่ เห็นมันมาบอกเราเดี๋ยวนี้เราจะไปจับมันนี้ ก็ไปพูดเวลามันมา มันเข้ามาข้างในมันก็อยู่ข้างในละซี

พอเสร็จแล้วมันออก อย่างนั้นเป็นประจำ จึงไม่ได้มัน เราถึงต้องหาวิธีใหม่ นี่เอาสังกะสี มาตีรอบต้นเสาที่มันขึ้นได้ ๆ นะ เวลานี้ทั้งพระทั้งฆราวาสช่วยกันตีสังกะสี ต่อจากนี้ก็จะ ต่อไปเรื่อย ๆ จะให้มันรอบ จะไม่ให้มันเข้ามาได้นะ ถ้าแมวนี่เข้ามาได้สัตว์หมดไม่มี เหลือ โอ๊ย เราสงสารสัตว์นะ กระแตกำลังอกเงยขึ้นบ้างแล้ว มีอยู่ทั่ว ๆ ไป ถ้าลงแมวนี่ เข้ามากระแต กระต่าย หนู ส่วนกระรอกไม่ค่อยเป็นไปแหละ เหล่านี้ฉิบหายเป็น ลำดับ ๆ จนกระทั่งจะไม่มีสัตว์เหล่านี้ค้างวัด เราจึงรีบจัดการไว้เสียก่อน

ทีนี้พอเราทำสังกะสีตีปิดไว้เรียบร้อยแล้วมันขึ้นไม่ได้ สัตว์เหล่านี้ก็ผาสุก หาย กังวลมันขึ้นไม่ได้แล้ว เราจึงต้องรีบทำเสีย โห้ นำสงสารสัตว์นะ เมื่อเข้านี้ก็มีการตายตั้ง ๓ ตัว เราเดินจงกรมอยู่นี้มันก็มาเล่นอยู่กับเรา ตัวหนึ่งสีหมอก ๆ ๒ ตัวนี้ขาว มาเล่นอยู่ อยู่ เราเดินจงกรมมันก็วิ่งอยู่กับเรา จากนั้นก็วิ่งไปโน้นไปนี้โรงครัว สักเดียวโผล่มาอีก แล้ว อู๊ย มันสนุกนะมันวิ่งเล่นเมื่อเช้านี้ เราจะกันไว้ให้หมดให้สัตว์ทั้งหลายได้อยู่ สะดวกสบาย ถ้ามีแมวแล้วไม่สบายละ แมวที่เราเอาไปปล่อยไม่ใช่บ่อยนะ เป็นร้อยนี้ไม่ใช่ธรรมดานะ แมวที่จับไปปล่อย ๆ นี้ เป็นร้อยขึ้นไปเลยตั้งแต่สร้างวัด เราดักเอา จับ ด้วยวิธีไหนจับได้จับเอา ๆ แล้วก็ไปปล่อย สำหรับตัวที่เอาไปปล่อยนั้นมันไม่มีทางคืน มาได้แหละ แต่ตัวใหม่นั้นชิมันเข้ามาเรื่อย

คือตัวเก่าไม่มีทางมาได้ จะมาได้ยังไง ตัวนี้เอาไปปล่อยอย่างน้อยจังหวัด หนองคาย มากเข้าไปกว่านั้นจังหวัดเลยบ้าง บางที่พิษณุโลกก็มี บางที่สกลนครก็มี อุบลฯ ก็มี ศรีสะเกษก็มี โคราชก็มี เพราะอะไร เพราะเขามาวัดเวลาเขาไปก็ฝากเขาไป ละชี ใส่ถุงกระสอบป่านไป พอไปถึงนั้นก็ปล่อย ปล่อยจังหวัดไหนมันก็อยู่จังหวัดนั้น จึงว่าไม่มีทางจะกลับมาได้ แต่ตัวใหม่ละชีมา ปล่อยไปน้อยเมื่อไร ฟังซิพิษณุโลก อุบลฯ ศรีสะเกษ สุรินทร์ สกลนคร นครพนมไปหมด ก็ลูกศิษย์มาก็ฝากเขาไป ไปหมด นั้นแหละ อย่างน้อยหนองคาย ไปต่างจังหวัด แถวนี้อะไรปล่อยมันจะกลับมา แล้วก็ตัว ใหม่มาเรื่อย

ตัวสีดำขาวตัวนี้มันเข้ามานานแล้วจับมันไม่ได้นะ พอกลางคืนมันมาหากิน ลูก กระต่ายตัวเท่านี้ ๆ แทบจะไม่มีแล้วเดี๋ยวนี้ ไปดูกุฏิพระ แต่ก่อนกระต่ายเล็ก ๆ นี้มี ๗ ตัว ๘ ตัว ยัวะเยี้ย ๆ อยู่กับแม่ เดี่ยวนี้เห็นตัวเดียว คือแมวตัวนี้มาเอาไปกินวันละตัว หรือ ๒ ตัวก็อาจเป็นได้นะ กินแล้วออก ๆ เราไปเห็นตัวเดียววันนั้น แล้วก็ไปเห็นซาก กระต่ายที่แมวกิน มันเศษเหลืออยู่บ้างเราจับมาดู นี่ลูกกระต่ายเรานี้หว่า นั่นละต้นเหตุ ที่ทำสังกะสีกันนะ หมดลูกกระต่ายอยู่นั้น ยัวะเยี้ย ๆ อยู่กับแม่หมด แมวตัวนี้เอาไปกิน หมด ยังเหลือตัวเดียว เราไม่ได้ไปดูนะวันนี้ หรือตัวนี้มันเอาไปกินแล้วก็ไม่รู้ละ ก็มัน หมดขนาดนั้น

มันมากินจริง ๆ ตั้งใจจะมากินจริง ๆ กินแล้วไปเลย ๆ มันฉลาด มึงฉลาดขนาดไหนก็ฉลาดยิ่งกว่ามึงนี่ว่างั้น เพราะฉะนั้นเราถึงต้องหาสังกะสีมากิน มึงเก่งให้มายกทั้งโคตรมึงมาชดกับกูนี่ โคตรไหนเก่งโคตรไหนฉลาด ถ้าโคตรแมวมันเก่งกว่าเรา เราจะหมอบ ถี้อดอกไม้รูปเทียนไปขอขมามันแล้วแก้ลำกันใหม่ใช้ใหม่ เวลานี้กำลังเอาสังกะสีไปกันทดลองดู ฝึไม้ฝีมือของแมวกับเรามันจะเก่งขนาดไหน สุดท้ายก็เอาหลวงตากับแมวมมาแข่งกัน ใครฉลาดกว่ากัน

ไปคำนวณดูเวลากำหนดเรียบร้อยแล้วไม่นานก็บอกกันเลยนะ พอกำหนดเวลาที่จะไปกรุงเทพฯ เราจะไประยะไหน ๆ นี่ก็อีกอันหนึ่ง แล้วงานที่เกี่ยวข้องกับเรา งานไหน ๆ ควรจะตบเข้าไปหาพวกไหน ๆ มันมีอีกนะ คืองานนี้ควรจะตบเข้าไปในช่วงนั้นช่วงนี้เสียเราต้องพิจารณาแล้วสั่งเสียเขา ๆ นี่ที่ขอเวลาไว้เข้าใจใหม่ ถ้างานไหนควรจะทำเอาไว้ก่อนที่จะไปกรุงเทพฯ ก็ตีคืนมาทางนี้เสีย ถ้าควรจะไปกรุงเทพฯ แล้วตีเข้าไปทางกรุงเทพฯ แล้วเราก็ก๊แยงทางโน้นได้ความก็บอกไปเลยเข้าใจใหม่ เท่านั้นแหละ เรื่องราวมันเป็นอย่างนั้นแหละ

ลูกศิษย์ท่านอาจารย์มี ศิลป์สยามนี่เราก็คิด ทำให้คิด เราคิดอยู่นะ ไม่พูดหากคิดอยู่ มาเกี่ยวข้องกับสวนแสงธรรม มาเกี่ยวข้องกับทางนี้ กำหนดพิจารณาอยู่ มันเป็นอย่างนี้มานะ พอดีว่าอยู่สูงเนินแล้วอาจารย์มีเท่านั้นแล้วฝั่งทันที โธ ก็ลูกศิษย์อาจารย์มีเท่านั้นพอ พวกนี้พวกหูสูง มันเป็นหูโยมแม่ไปหมดแหละ หูโยมแม่เข้าใจหรือเปล่า เราเล่านิทานย่อ ๆ ให้ฟัง คือเวลามีแขกคนมา แต่ก่อนคนยังไม่มากนัก เวลาแขกคนมา มากเราก็กเข้าไปในครัว ไปเทศน์ที่ครัวเลยแหละ พวกนั้นก็รอรอรวมฟังที่นั่น โยมแม่ก็มีโอกาสมาฟังเทศน์ของเราทุกคืน ๆ ที่เราไป ที่นี้เวลาพวกนั้นไม่มา โยมแม่ก็นิมนต์เราให้ไปเทศน์ ถึงไม่มีแขกคนก็ตามขอให้อาจารย์มาเทศน์สอนอบรมแม่ แม่จิตรวมลงได้ทุกวัน ๆ ถ้าฟังเทศน์อาจารย์ ฟังเทศน์คนอื่นแม่ไม่ฟังว่างั้นนะ ขึ้นเลยคนอื่นแม่ไม่ฟัง ฟังแต่เทศน์อาจารย์เท่านั้น

สักเดี๋ยวก็นั่งอีกแล้ว เดียวนี้แม่หูสูงแล้วนะว่างั้น พอว่าหูสูงเท่านั้นลูกกับแม่ก็ใส่กันละซี ระวังนะหูสูงเดี๋ยวมันเป็นหูหมานะ เท่านั้นแหละแวดออกมาเลย มันจะเป็นหูหมางใจละลูก หูคนทั้งคน มันก็เป็นตรงที่สูง ๆ นั้นแหละ โยมแม่เลยเจียบเลย ที่นี้สุดท้ายถ้าไม่ใช่ลูกเจ้าของเทศน์ไม่ยอมฟัง อันนี้ก็ไม่ใช่อาจารย์มีจะไม่ฟัง ไม่ใช่สายอาจารย์มีจะไม่ฟังเข้าใจใหม่ มันสูงกว่าโยมแม่นะนี่ ระวังให้ดี เอาละไป พอเราพูดสนุกกันทีนี้ ความจริงท่านอาจารย์มีท่านก็ได้ยินชื่อเรามาเป็นลำดับลำดับเหมือนกัน แล้วก็บอกกับที่ว่าคุณกันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว พอถึงกันปั๊บพันกันเลย เพราะฉะนั้น

ท่านถึงพูดละซี นี่ลูกศิษย์ผู้โปรดของท่านอาจารย์มัน เราว่า อู๊ย อย่าพูดอย่างนั้น ขอพูดสักหน่อยนะ ท่านก็ไปใหญ่เลย ขอพูดสักหน่อยเถอะท่านว่า พูดอย่างผิงๆ เลยนะ

ที่ถามถึงโรงพยาบาลก็คือว่าเราเคยเอาของไปให้โรงพยาบาล วันนี้ถ้าเขาหยุดแล้วเราก็ไม่อยากเอาไป คือต้องอยู่ครบครันกัน เพราะของเราเอาไปให้มากต่อมาก เมื่อเข้าไปแล้วต้องให้ถึงจุดที่เราต้องการ ไม่ใช่พอได้ไปแล้วคนนั้นหีบไปผู้นี้หีบไปใช้ไม่ได้ เราจึงไม่ยอมให้หั้นะ คือเราให้จุดศูนย์กลาง ให้ทางโรงพยาบาล เช่นหมอเช่นทางโรงพยาบาลเขารับผิดชอบหมด เอาไปไหนเราไม่ว่าเข้าใจไหม ถ้าเอาไปอย่างนั้น เช่นวันเช่นนี้เขาหยุดราชการ มีแต่คนเฝ้านั่นเขาเอาไปที่ไหนก็ไม่ได้เรื่อง เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เอาไปให้ ความหมายว่านั่น ไปให้เป็นประโยชน์จริงๆ นี่เมื่อวานก็เต็มรถเลยเต็มเอี้ยด เราไปที่ไหนต้องเต็มเอี้ยดๆ ทุกที

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd